

Mannen uten kjerne

Misantropiske menn og undertrykte kvinner i et dokudrama med mange agendaer.

Av Elisabeth Leinslie Publisert 26.01.2007 - 04:00

«Jimmy Young»

Kvinnen tenner opp ild. Så starter en sterk og energisk åpningsscene med skyggespill, rock, motorsag og Langhelle som presenterer Jimmy Young. En karakter som speiler virkeligheten hvor hen han kommer. Som en kameleon uten kjerne beveger han seg rundt i verden med sine aggressive aksjoner.

Skruppelløst

Settingen er et subversivt talkshow hvor Langhelle er vert og opponent til prosjektet. Historien om Jimmy Young blir fortalt av Davidsen som selv også er Young. Dette dobbeltspillet skaper usikkerhet rundt grensen mellom virkelighet og fiksjon. Et tema som behandles i iscenesettelsens fleste aspekter.

Ensemblet balanserer godt forholdet mellom virkelighet og fiksjon, men det blir tidvis mye Davidsen. Tross insisteringen på karakteren Jimmy Young og fiksjonen som er bygget rundt han, trer Davidsen fram som forteller i flere sekvenser som blir for lange. Det er sjelden vi får se Jimmy Young live (vi ser han mye på film). I scenene vi gjør det er det imidlertid mye spenning i luften, da møter vi en mørk og energisk person uten moral og i ferd med å ta livet av sitt eget ego, skremmende misantropisk med andre ord.

Kvinnesyntet denne forestillingen ytrer er til å spy av. Kvinner er horer og tjenere. Spesielt kommer dette til uttrykk i en scene fra Grønland, hvor Young voldtar en inuittkvinne, og gjennom Rommetveits tilstedeværelse på scenen. Hun er en unnselig og stum skikkelse som er til for å rydde, sørge for ild, massere, trøste og suge mannen.

Davidsen forsvarer Jimmy Youngs skruppelløse prosjekt, men han har en sterk opponent i Langhelle. Han gjør narr av og stiller seg svært kritisk til hele prosjektet rundt Jimmy-karakteren. Langhelle fyller en viktig funksjon. Han er den selvkritiske røsten som skaper diskusjon rundt et kunstprosjekt som kan virke sprikende og noe tynt motivert.

Emosjonell ironi

Regien legger vekt på bilder som vekker sterke emosjoner. Vi kastes fra bråkjekke mannfolk, til undertrykte kvinner, sex, religiøs ekstase, seksuelle overgrep, fyll og dop, store redningsaksjoner og heftig krangling mellom to gamle kamerater. Situasjonene forsterkes med et film- og lydmateriale som er veldig godt behandlet og manipulert av Bøckman, og er en viktig del av iscenesettelsens dramaturgi. Filmlerretet er spent som en halvbue og

kapsler skuespillerne inn i scenerommet – dette gir en tilnærmet 3D effekt på bildene.

Ironi er også et viktig virkemiddel for De Utvalgte, selv om den er underliggende og lett og glemme midt i alvor og provokasjonene som utspiller seg. Ironien gjør prosjektet til noe mer enn en provokasjon, den setter Jimmy Young i et forkastelig lys og viser han som den misantropen han er.